

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D. a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **J. S.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalované: **MEBYS Trutnov s. r. o., IČ 60915013,**
se sídlem Horská 5,
541 01 Trutnov - Střední Předměstí
zastoupené JUDr. Blankou Mourovou, advokátkou,
se sídlem U Nemocnice 83, 541 01 Trutnov - Kryblice

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech řízení částku ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalované.

Odůvodnění:

I. Podstata obsahu žaloby

1. Žalobce dne 26. 10. 2021 zaslal žalované žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen

„InfZ“), kterou požádal o informace týkající se odměňování členů statutárního a dozorčího orgánu žalované a dále vykazování práce členy těchto orgánů.

2. Ve stanovené lhůtě 15 dnů (tedy do 10. 11. 2021) dle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ však žalobci od žalované žádná odpověď nepřišla. Žalobce proto podal dne 13. 11. 2021 stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ.
3. Žalobce dále upozornil, že podle § 16a odst. 5 InfZ musí povinný subjekt předložit stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví nebo nevydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Podle § 16a odst. 8 InfZ pak platí, že *„Nadřízený orgán o stížnosti rozhodne do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena.“* Nadřízeným orgánem v projednávané věci je Úřad pro ochranu osobních údajů, kterému tak měla být předmětná stížnost předložena do 7 dnů ode dne doručení žalované (do 22. 11. 2021). Tato stížnost měla být nadřízeným orgánem vyřízena nejpozději dne 7. 12. 2021, protože na vyřízení stížnosti má nadřízený orgán maximálně 15 dnů od předložení stížnosti.
4. Žalobce je proto toho názoru, že v řízení o jeho žádosti o informace dochází k nečinnosti, jelikož jeho stížnost nebyla podle § 16a odst. 1 písm. a) InfZ v zákonné lhůtě (tj. do 7. 12. 2021) vyřízena. Především však nebyla dosud řádně vyřízena jeho žádost o informace jako taková.
5. K problematice dále doplnil, že žalovaná je tzv. povinným subjektem ve smyslu InfZ, jedná se o „veřejnou instituci“ a odkázal v tomto směru na judikatorní závěry a výpis z obchodního rejstříku žalované, které jeho názor potvrzují.
6. Vzhledem ke shora uvedenému proto navrhl, aby nadepsaný soud vydal rozsudek, kterým stanoví, že žalovaná je povinna do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku vyřídit žalobcovu žádost o informace ze dne 26. 10. 2021 *in eventum* pro případ, že by žalovaná v mezidobí svou nečinnost ukončila, vzal by žalobce žalobu zpět a navrhl vydání usnesení, jímž by bylo řízení zastaveno.

II. Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila dne 10. 2. 2022. V první řadě konstatovala, že se nepovažuje za veřejnou instituci a tedy za povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ. Odkázala v tomto směru na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp.zn. IV.ÚS 1146/16. Ústavní soud v něm uvedl, že žádná obchodní společnost nemůže z informačního zákona zjistit, zda je povinným subjektem, či není. Doplnila také, že je skutečně subjektem, který byl založen Městem Trutnov, to je také jejím jediným společníkem a jako takové volí orgány žalované a vykonává tak dohled nad jejím fungováním. Žalovaná společnost původně vznikla z příspěvkové organizace, jejímž předmětem činnosti byla téměř výhradně správa obecního bytového fondu. V této oblasti působí žalovaná doposud, avšak převážně jde o byty v „soukromém vlastnictví“, obecních bytů je, dle jejího vyjádření, menšina.
8. Poukázala rovněž na to, že jsou jí poskytovány dotace z obecních prostředků, které slouží ke správě městských sportovišť - tuto činnost vykonává žalovaná v režimu závazku veřejné služby. Správa městských sportovišť má ovšem představovat pouze menšinový podíl její činnosti a výkonů. Dle vlastního hodnocení působí jako instituce soukromá, převaha její existence a fungování spočívá v podnikatelské činnosti, jejímž účelem je dosahování zisku. Žalovaná společnost se nikterak nepodílí na výkonu veřejné moci.

9. Žalovaná rovněž přestřela celkový skutkový stav projednávané věci. Vysvětlila, že první žádost žalobce o poskytnutí informací jí byla doručena již dne 26. 3. 2021. Ta na ni, přes shora uvedené pochybnosti, odpověděla a žádané informace žalobci zaslala doporučeným dopisem, odeslaným dne 29. 3. 2021. Tato zásilka se vrátila nedoručená (adresátem nevyzvednutá) zpět. Další žádost o poskytnutí těchto informací byla žalované již doručena tak, jak je také konstatováno v podané žalobě (tedy 26. 10. 2021). Žalovaná i na tuto žádost odpověděla, a to doporučeným dopisem, odeslaným dne 2. 11. 2021. Stejně tak odpověděla i na stížnost žalobce, která jí byla doručena dne 15. 11. 2021 (doporučeným dopisem ze dne 25. 11. 2021).
10. Žalovaná nekomunikovala se žalobcem způsobem, který je vymezen v InfZ, jelikož se nepovažovala za povinný subjekt, ani správní orgán. Z tohoto důvodu ani nezakládala žádný správní spis nebo nezahájila ve věci žádné správní řízení.
11. Bez ohledu na to se rozhodla žádosti vyhovět, a to právě s vědomím toho, že i pokud by povinným subjektem k podání informace ve smyslu InfZ nebyla, žalobce by si úspěšně tutéž informaci mohl vyžádat u Městského úřadu Trutnov, jako u příslušného úřadu, který jménem územního samosprávného celku vykonává práva spojená s jeho účastí v žalované obchodní společnosti. Takový postup je žadatelům o informace ostatně doporučován i ve shora citovaném nálezu Ústavního soudu.
12. Ve světle shora uvedeného proto navrhla, aby byla žaloba zamítnuta, a aby žalobci bylo uloženo nahradit žalované náklady soudního řízení.

III. Replika žalobce

13. Nadepsanému soudu byla následně, dne 29. 3. 2022, zaslána replika žalobce spolu s omluvou jeho právního zástupce z nařízeného ústního jednání, které se konalo týž den.
14. V úvodu shrnul, že námitky žalované lze rozdělit do dvou okruhů: 1) žalovaná není přesvědčena o tom, že by ji bylo možno považovat za veřejnou instituci, a tedy za povinný subjekt ve smyslu InfZ, 2) žalovaná žalobci poskytla požadované informace a nebyla povinna posílat žalobci informace do datové schránky.
15. K otázce povinného subjektu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 As 145/2018 – 61, který danou problematiku řeší dle jeho názoru komplexně i ve vztahu k relevantním nálezům Ústavního soudu, a to zejména ve smyslu kritérií nálezu ČEZ (v bodech 70 a 71 nálezu sp. zn. IV. ÚS 1146/16) a kritérií nálezu Letiště Praha (sp. zn. I. ÚS 260/06). Žalobce na těchto kritériích následně vysvětlil, z jakého důvodu má za to, že právě žalobkyni za povinný subjekt v projednávaném případě považovat lze.
16. K otázce samotného doručování má za to, že každý povinný subjekt podle InfZ je automaticky správní orgán, protože povinný subjekt autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob – žadatelů o informace. Na postup povinných subjektů se omezeně použije správní řád, přičemž v tomto směru odkázal na ustanovení § 20 odst. 4 InfZ. Povinný subjekt podle InfZ rovněž naplňuje definici správního orgánu podle s. ř. s., tudíž není neobvyklé, že se postup povinného subjektu stane předmětem zkoumání správního soudu. Z § 20 odst. 5 InfZ pak plyne, že odvolacím orgánem povinného subjektu, jež je obchodní společností, je Úřad pro ochranu osobních údajů.

17. Žalobce proto nepochybuje o tom, že žalovaná je správním orgánem a tedy též orgánem veřejné moci ve smyslu zák. č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále „zákon o elektronických úkonech“), z jehož ustanovení § 17 odst. 1 věty druhé vyplývá, že: *„Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě.“*
18. Za této situace bylo povinností žalované poskytnout žalobci informace do jeho datové schránky (§ 17 odst. 1 zákona o elektronických úkonech). Doručování poštou v případě nedodržení přednosti datové schránky nemá za následek účinky doručení (ledaže by žalobce poštu převzal, čímž by došlo k materiálnímu doručení, což ale nenastalo). Žalovaná je tedy nadále nečinná při vyřizování žádosti žalobce.

IV. Jednání před krajským soudem

19. Po zahájení jednání nařízeného na den 29. 3. 2022, z něhož se oba účastníci i jejich zástupci omluvili s tím, že souhlasí s projednáním věci bez jejich přítomnosti (viz č.l. 42 a 46 soudního spisu), přečetl předseda senátu obsah žaloby na č. l. 5-7 soudního spisu, obsah vyjádření žalované k žalobě na č. l. 28 soudního spisu a obsah repliky žalobce na č. l. 49-51 soudního spisu.
20. Řádně provedeny byly i následující důkazní prostředky. Jednalo se o: žádost žalobce o poskytnutí informací na č. l. 17 soudního spisu, doklad o tom, že tato žádost byla odeslána z DS žalobce a doručena do DS žalované 26. 10. 2021 na č. l. 16 soudního spisu, výpis z OR žalované (č. l. 14 soudního spisu), stížnost žalobce na nečinnost žalované (č. l. 13 soudního spisu), doklad o tom, že tato stížnost byla odeslána z DS žalobce a doručena do DS žalované 13. 11. 2021 (č. l. 12 soudního spisu), přípis žalované ze dne 29. 3. 2021, v němž poskytla informace žalobci na základě jeho žádosti dle InfZ (č. l. 29 soudního spisu), fotokopie 2 stran obálky, v níž byla tato písemnost doporučeně adresována žalobci (písemnost předána k přepravě České poště dne 29. 3. 2021, uložení zásilky oznámeno žalobci 7. 4. 2021, uloženo do 10. 5. 2021, zásilka nevyzvednuta a z toho důvodu vrácena 11. 5. 2021; č. l. 29-30 soudního spisu), přípis žalované ze dne 2. 11. 2021, v němž reaguje na žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 26. 10. 2021 (č. l. 31 soudního spisu), podací arch, z něhož plyne, že tento přípis byl žalobci odeslán doporučeně 2. 11. 2021 (č. l. 31 soudního spisu), přípis žalované ze dne 24. 11. 2021, v němž reaguje na stížnost žalobce ze dne 13. 11. 2021 (č. l. 32 soudního spisu), a podací arch, z něhož plyne, že tento přípis byl žalobci odeslán 25. 11. 2021 (č. l. 32 soudního spisu).

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

21. Krajský soud poté posoudil důvodnost žaloby v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu třetího s. ř. s. O věci usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

22. Z provedeného dokazování a vyjádření účastníků předmětného řízení vyplynuly následující skutečnosti. Žalobce podal žalované žádost o informace ve smyslu InfZ týkající se odměňování členů statutárního a dozorčího orgánu žalované a dále vykazování práce členy těchto orgánů již dne 26. 3. 2021. Na tuto žádost bylo žalovanou reagováno

dne 29. 3. 2021. Žalovaná v přípisu poskytla žalobcem požadované informace v následujícím znění:

„K Vaší žádosti o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Vám sděluji následující:

1. plat jednatel je stanoven ve výši 64.500,- Kč/měsíc hrubého a dále na základě výsledků hospodaření společnosti je možná mimořádná odměna ve výši 495.600,- Kč/rok opět hrubého. O výši odměny rozhoduje valná hromada společnosti.

2. dozorčí rada a valná hromada se schází pravidelně 2x ročně zhruba 2 hodiny. Žádný z členů dozorčí rady a valné hromady nepobírá odměnu. Členové dozorčí rady jsou uvedeni v obchodním rejstříku vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové v oddílu C, vložce číslo 6380.“

Jak dále vyplynulo z fotokopie dvou stran obálky, v níž byla tato listina doporučeně adresována žalobci, byla tato písemnost předána k přepravě České poště dne 29. 3. 2021. Uložení zásilky bylo oznámeno žalobci dne 7. 4. 2021, sama zásilka byla uložena do dne 10. 5. 2021. Jelikož si do té doby žalobce předmětnou písemnost nevyzvedl, byla z tohoto důvodu vrácena odesílateli dne 11. 5. 2021.

23. Dne 26. 10. 2021 doručil žalobce žalované v pořadí již druhou žádost ve smyslu InfZ. Žádost byla odeslána z datové schránky (dále také jen „DS“) žalobce a doručena do DS žalované dne 26. 10. 2021. Žalobce se jí dožadoval následujícího:

„Táži se Vás na tyto konkrétní informace: a) mzdy a další odměny členů statutárního a případně, existuje-li, také, kontrolního (dozorčího) orgánu, a to ve formátu

- jméno a příjmení

- mzda a případně jiná odměna za prvních 9 měsíců roku 2021 (v Kč)

b) prosím také informace o tom, kolik hodin práce vykázali jednotliví členové orgánů v tom kterém měsíci“.

24. V reakci na tuto žádost zaslala žalovaná žalobci přípis ze dne 2. 11. 2021, v němž konstatovala, že veškeré informace, které žalobce nyní požadoval, mu byly sděleny již 29. 3. 2021 doporučeným dopisem. Na poskytnutých informacích se od toho okamžiku nic nezměnilo. Z podacího archu České pošty vyplynulo, že tento přípis byl žalobci odeslán doporučeně dne 2. 11. 2021.

25. Následně žalobce zaslal žalované stížnost ve vztahu k jím podané žádosti ze dne 26. 10. 2021. Doplnil, že žádné informace nezískal ani mu nedošlo žádné další vyřízení jeho žádosti. Tato stížnost byla odeslána z DS žalobce a doručena do DS žalované dne 13. 11. 2021.

26. Žalovaná zaslala žalobci dne 24. 11. 2021 přípis, jímž reagovala na shora uvedenou stížnost žalobce ze dne 13. 11. 2021. Upozornila, že ve věci není nečinná, jelikož požadované informace žalobci poskytla nejen dne 29. 3. 2021, ale dále i 2. 11. 2021. Jak se podává z podacího archu České pošty, tento přípis byl žalobci odeslán dne 25. 11. 2021.

27. Posléze, dne 22. 12. 2021, byla nadepsanému soudu v předmětné věci doručena žaloba, jejíž obsah (včetně repliky žalobce) byl již předestřen shora.

B. Právní závěry

28. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
29. Po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba není důvodná**, a to z následujících důvodů.
30. Krajský soud považuje za vhodné, aby v úvodu právního hodnocení merita věci nastínil stěžejní otázky, které se k projednávané věci váží. Mezi stranami je zejména sporné, zda žalovaná je povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 4 InfZ. Je proto třeba postavit najisto, zda měla povinnost poskytnout žalobci informace ve smyslu InfZ, či nikoliv. Až na základě této úvahy je dále možné vyhodnotit správnost a zákonnost jejího postupu, o čemž panují mezi účastníky řízení rovněž neshody, a to i ve světle oběma stranami tvrzených a prokázaných skutečností.
31. Jak již bylo nastíněno shora, žalobce požádal žalovanou o informaci podle § 4 odst. 1 InfZ, podle kterého povinné subjekty poskytují informace na základě žádosti nebo zveřejněním.
32. Podle § 2 odst. 1 InfZ povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Podle druhého odstavce téhož ustanovení, povinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.
33. Žalovaná není státním orgánem ani územně samosprávným celkem, ani pověřeným subjektem ve smyslu citovaného druhého odstavce, neboť zjevně nenaplnuje jejich charakteristické znaky; otázkou je, zda je veřejnou institucí, jelikož se jedná o společnost s ručením omezeným, tedy společnost podléhající zákonu č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOK“), a tedy soukromoprávní společnost.
34. Krajský soud, ve shodě s oběma stranami sporu, předesílá, že otázka, zda soukromoprávní korporace může být veřejnou institucí ve smyslu informačního zákona, byla judikaturou správních soudů a Ústavním soudem opakovaně řešena. Zcela aktuální (judikaturou nepřekonané) závěry shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 As 145/2018-61, ve kterém zohlednil též nálezy Ústavního soudu z 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18 (nálezy OTE), tak, že: „[n]a základě výše uvedených závěrů soudní judikatury Nejvyšší správní soud konstatuje, že k určení toho, zda lze obchodní společnost podřadit pod pojem „veřejná instituce“ podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, musí být (kumulativně) splněna jak kritéria uvedená v nálezu ČEZ (v bodech 70 a 71 tohoto nálezu), tak kritéria veřejné instituce, jak byla definována v nálezu Letiště Praha.“
35. V nálezu Letiště Praha (ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06) Ústavní soud vytyčil následující znaky, jejichž převaha je typická pro instituci veřejnou a soukromou:
- a) způsob vzniku či zániku instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu),

- b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát, či nikoliv; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce),
- c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem, či nikoliv; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci),
- d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je typická pro veřejnou instituci), a
- e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce).
36. V nálezu ČEZ (ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16), z něhož ve své argumentaci vycházela zejména žalovaná, korigoval Ústavní soud závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, čj. 2 As 155/2015-84, ve věci společnosti ČEZ, konstatoval, že k naplnění kritérií veřejné instituce postačí, pokud je obchodní společnost vlastněna státem či územními samosprávnými celky nikoliv ze 100 %, ale je-li naplněno kritérium jejího tzv. efektivního ovládání. Ústavní soud nezměnil kritéria vymezená v nálezu Letiště Praha, avšak jako relevantní odmítl kritérium tzv. efektivního ovládání obchodní společnosti, jak bylo definováno správními soudy, a pojem veřejná instituce vztáhnul výlučně na obchodní společnosti, jejichž jediným společníkem je stát, územně samosprávný celek nebo jiný povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím, respektive, jejichž společníci sestávají výlučně z těchto subjektů.
37. Na svůj shora citovaný rozsudek č. j. 8 As 145/2018-64 navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 4. 2020 č. j. 10 As 227/2018-42, ve kterém zdůraznil, že: „*je zapotřebí, aby akcie či podíly obchodní společnosti byly ze 100% vlastněny státem (v širším smyslu) a zároveň aby byla naplněna kritéria vymezené v nálezu Letiště Praha*“.
38. Při posouzení nyní sporné otázky, zda žalovaná je či není veřejnou institucí, krajský soud vyšel ze shora uvedené judikatury a ověřil, zda žalovaná vytyčená kritéria typická pro veřejnou instituci naplňuje, či nikoliv.
39. V projednávané věci není mezi účastníky řízení sporné, že žalovaná byla založena rozhodnutím jediného zakladatele - Města Trutnov. Soud podotýká, že již jen z tohoto důvodu – ingerence územně samosprávného celku, je vliv veřejné moci na vznik žalované zřejmý. Zřizovatelem žalované bylo Město Trutnov, které je územně samosprávným celkem, tedy i z tohoto pohledu se jedná o znak veřejné instituce ve smyslu InfZ. Jediným společníkem žalované, jak obě procesní strany potvrdily, a rovněž krajský soud ověřil z výpisu z veřejného rejstříku (viz výše), je Město Trutnov. To také vykonává působnost valné hromady, volí orgány žalované a vykonává dohled nad fungováním žalované společnosti. I v tomto případě se jedná o znak veřejné instituce ve smyslu InfZ, jenž není v projednávané věci sporný.
40. Dále bylo třeba zvážit, zda existuje nad činností instituce státní (veřejný) dohled. Již z výše konstatovaných skutečností je zcela zřejmé, že žalovaná podléhá dohledu jediného společníka, kterým je Město Trutnov, tedy územně samosprávný celek, který schvaluje účetní závěrky, či dohlíží na fungování skrze její kontrolní orgán – dozorčí radu. Jak rovněž podotkla sama žalovaná, jsou jí dále poskytovány dotace z obecních prostředků, které ta dále využívá ke své činnosti – správě městských sportovišť apod. I tento fakt svědčí o existenci určité formy státního (veřejného) dozoru.

41. Žalovaná namítala, že dle vlastního přesvědčení působí jako instituce soukromá, jelikož převaha její existence spočívá v podnikatelské činnosti, jejímž účelem je dosahování zisku. Nepodílí se na výkonu veřejné moci. Krajský soud však z veřejného rejstříku ověřil, že předmět činnosti žalované se týká správy městských sportovišť a dalších sportovních aktivit, a to v režimu závazku veřejné služby, na který získává dotace (jak také žalovaná sama uvedla). Nelze také přehlédnout, že společnost byla založena za účelem správy obecního bytového fondu, který byl sice, dle slov žalované, částečně privatizován, nicméně stále jeho určitá část spadá pod správu naplňující veřejný účel. Jak správně podotkl žalobce, z veřejného rejstříku (z účetní závěry za rok 2020 založené ve sbírce listin) lze nadto zjistit, že v roce 2020 byla žalované poskytnuta dotace ve výši 18,9 miliónu korun českých. Tato částka je přitom vyšší, nežli byl její samotný roční obrát za rok 2020, jak se podává z téhož dokumentu. Krajský soud je toho názoru, že na základě uvedeného, a rovněž z důvodu naprosto majoritní majetkové účasti Města Trutnov na řízení celé společnosti, lze naznat, že u ní převažují znaky veřejné instituce ve smyslu InfZ.
42. Vzhledem k tomu, že jediným akcionářem žalované je Město Trutnov, tedy územně samosprávný celek, je naplněna i poslední podmínka, a to 100% vlastnictví společností státem v širším slova smyslu.
43. U žalované tak jednoznačně převažují kritéria naplňující znaky veřejné instituce a lze uzavřít, že žalovaná je veřejnou institucí a tedy povinným subjektem podle § 2 odst. 1 InfZ podléhající povinnosti poskytovat informace podle § 4 odst. 1 InfZ.
44. Na uvedeném nic nemění, že žalovaná vykazuje zisk z podnikání, protože i veřejná instituce může být zisková. Ochrana žalované je zabezpečena tím, že není povinna zveřejňovat informace podléhající obchodnímu tajemství.
45. A nyní ke správnosti a zákonnosti postupu žalované při vyřizování žalobcových žádostí. Krajský soud nemohl přehlédnout a pominout, že informace, které žalobce dne 26. 10. 2021 po žalované dle InfZ žádal, učinil již předmětem své žádosti ze dne 26. 3. 2021. O této žádosti z března 2021 se ovšem v žalobě nezmínil. V obou případech přitom požadoval tytéž informace, tedy informace o odměňování a případných dalších odměnách jednatele (statutárního orgánu) či kontrolního orgánu žalované a informaci, kolik hodin práce vykazují jednotliví členové jejích orgánů.
46. Z provedených důkazů lze totiž naznat, že všechny požadované informace žalovaná žalobci poskytla ve svém přípisu ze dne 29. 3. 2021, jak vyplynulo z jeho obsahu. Žalobci byly sděleny informace o tom, že: „1. plat jednatele je stanoven ve výši 64.500,- Kč/měsíc hrubého a dále na základě výsledků hospodaření společnosti je možná mimořádná odměna ve výši 495.600,- Kč/rok opět hrubého. O výši odměny rozhoduje valná hromada společnosti. 2. dozorčí rada a valná hromada se schází pravidelně 2x ročně zhruba 2 hodiny. Žádný z členů dozorčí rady a valné hromady nepobírá odměnu. Členové dozorčí rady jsou uvedeni v obchodním rejstříku vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové v oddílu C, vložce číslo 6380.“
47. Nadepsaný soud nepřehlédl, že v žádosti o poskytnutí informací ze dne 26. 10. 2021 žalobce požadoval i jména členů statutárního a kontrolního orgánu, nicméně tato informace je veřejně dostupná a velice snadno dohledatelná ve veřejném rejstříku, na jehož obsah ostatně žalovaná již v odpovědi na první žalobcovu žádost o poskytnutí informací odkázala. Z pozdějšího chování žalobce je nadto zcela zřejmé, že příslušný

výpis z veřejného rejstříku týkající se žalované je mu znám, učinil jej i přílohou žaloby. Poskytnuté údaje o výši měsíčního platu jsou dostatečným podkladem i pro zjištění výše příjmu jednatele žalované za určité jiné časové údobí, např. za prvních devět měsíců v roce 2021, jak ve své žádosti z 26. 10. 2021 žalobce požadoval. Jelikož je z informace žalované ze dne 29. 3. 2021 dále seznatelné, že mimořádná odměna jednatele žalované se vyplácí až na základě samotného hospodaření společnosti, tedy skutečnosti zjistitelné až po skončení kalendářního roku a stanovené v účetní závěrce, bylo logické, že v odpovědi na žalobcovu druhou žádost žalovaná uvedla, že informace, které mu již poskytla dne 29. 3. 2021, se od této doby nikterak nezměnily. Krajský soud má proto za to, že obsah odpovědi žalované ze dne 29. 3. 2021 na žádost žalobce ze dne 26. 3. 2021 poskytoval také odpovědi na všechny otázky, které jí žalobce položil v žádosti z 26. 10. 2021. Jinými slovy, pokud by se žalobce seznámil s obsahem přípisu žalované ze dne 29. 3. 2021, nemusel by žádost o poskytnutí informací v říjnu 2021 vůbec činit, všechny tam požadované údaje by již totiž znal.

48. Dlužno dodat, že krajskému soudu není zcela zřejmé, proč se žalobce v podané žalobě ani v jím podané replice nezmínil rovněž o jeho první (březnové) žádosti o poskytnutí informací, která, minimálně ve vztahu k možnému podání žaloby proti nečinnosti žalované v projednávané věci, tvoří s jeho druhou žádostí z října téhož roku materiálně jeden celek. Obě totiž měly (jak je patrné z obsahu přípisu žalované ze dne 29. 3. 2021 a obsahu žádosti žalobce ze dne 26. 10. 2021) v podstatě shodný obsah.
49. Nelze ovšem opomenout, že aby bylo možno vyřízení žádosti o poskytnutí informace ve smyslu InfZ zákona považovat za bezvadné, je třeba, aby se je povinný subjekt zákonným způsobem pokusil doručit do sféry žadatele.
50. Nadepsaný soud v tomto vychází z ustanovení § 4a odst. 1, věta první InfZ, který stanovuje, že: *„Je-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se ve formátech a jazycích podle obsahu žádosti o poskytnutí informace, včetně k ní se vztahujících metadat, pokud tento zákon nestanoví jinak.“* Při poskytování informací na žádost tak v režimu InfZ platí princip respektování požadavku žadatele („poskytnutí podle obsahu žádosti“), a to jak pokud jde o formu, resp. formát u elektronické informace a jazyk poptávané informace (§ 4a odst. 1 InfZ), tak pokud jde o způsob poskytnutí informace, tedy jakousi cestu informace k žadateli (§ 4a odst. 2 InfZ). Znamená to tedy, že volba poskytnutí žádosti, a to včetně způsobu jejího doručení, náleží přímo žadateli. Ten může způsob poskytnutí informace určit výslovně (pokud např. požaduje zaslání kopií listin na svou poštovní adresu, skenů na svůj e-mail nebo do datové schránky apod.). V řadě případů však způsob poskytnutí informace není v žádosti určen výslovně, ale lze ho odvodit z formulace (předmětu) žádosti nebo z formy, jakou je žádost podána (např. žadatel podá žádost prostřednictvím datové schránky), a z dalších okolností. Vyskytují se případy žadatelem alternativně zvolených způsobů (do datové schránky, v případě zásilky nedoručitelné datovou schránkou na uvedenou poštovní adresu apod.). Za jediný mantinel lze považovat nepřiměřenou zátěž povinného subjektu ve vztahu k takovému požadovanému typu vyřízení žádosti.
51. Pokud žadatel žádné zvláštní přání již ve své žádosti o poskytování informací nepředestřel, vychází povinný subjekt stran doručení požadovaných informací z obecných zásad pro doručování ve smyslu ustanovení § 20 odst. 4 písm. d) InfZ, z něhož vyplývá, že: *„Pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení*

správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností, v rozsahu § 16b ustanovení o přezkumném řízení a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.“

52. Dle ustanovení § 19 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále platí, že:

„(1) Písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroven postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

2) Není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti.“

53. Primárně se tedy, dle znění správního řádu, doručuje písemnost prostřednictvím datové schránky, pokud jí daný subjekt disponuje, přičemž orgán veřejné moci je povinen zjišťovat ex offio, zda adresát datovou schránkou disponuje či nikoliv (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016 – 45). Je tomu tak i v případě povinných subjektů dle InfZ.
54. Pokud tedy již v době žalobcovy první žádosti o poskytnutí informací (ze dne 26. 3. 2021) ten disponoval datovou schránkou, z níž odeslal tuto svou žádost o poskytnutí informací, aniž by v ní výslovně uvedl, že si přeje jiný způsob doručení předmětných informací, měla i žalovaná reagovat tak, že svůj přípis z 29. 3. 2021 obsahující požadované informace měla žalobci zprostředkovat a doručit datovou schránkou, takový způsob doručení by se za takové situace považoval za přednostní.
55. Jelikož však žalobce, byť soudním řízením disponoval břemenem tvrzení, nijak nezmnínil a netvrdil (v žalobě ani v následné replice na vyjádření žalované k žalobě), že by již 29. 3. 2021 datovou schránku měl zřízenou, natož, aby tato tvrzení řádně prokázal, musel nadepsaný soud vycházet z toho, že způsob doručení odpovědi žalované ze dne 29. 3. 2021 do sféry žalobce proběhl v souladu se zákonem, pokud žalovaná doručovala svoji odpověď prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu místa jeho pobytu (totéž místo uvedl i v žalobě).
56. Na straně žalobce v projednávaném případě nastal stav tzv. důkazní nouze, který by snad bylo možné zhojit jeho přítomností (či přítomností jeho právního zástupce) na ústním jednání před krajským soudem, kde by bylo možné z jeho strany vysvětlit i další okolnosti, které by mohly svědčit v jeho prospěch. Žalobce se nicméně této možnosti dobrovolně vzdal. Soudu tak za této situace nezbylo, než vycházet pouze z těch důkazních prostředků, které mu byly oběma stranami předloženy a jež provedl během ústního jednání k důkazu. Obstarávat si nějaké jiné důkazy z vlastní iniciativy jeho povinností nebylo.
57. Dlužno dodat, že to byla naopak žalovaná, která na základě provedených důkazů prokázala, že žalobci požadované informace poskytla, neboť mu je zaslala doporučeným dopisem na (jím opakovaně uváděnou) adresu, a to již dne 29. 3. 2021 (písemnost předána

k přepravě České poště dne 29. 3. 2021, uložení zásilky oznámeno žalobci dne 7. 4. 2021, uloženo do 10. 5. 2021, zásilka nevyzvednuta a z toho důvodu vrácena 11. 5. 2021). O tom, že by byla ve vztahu k žalobci nečinná, tedy za dané situace nemohla být řeč.

58. Z dokazování vyplynula ale i určitá procesní pochybení žalobkyně. Jak bylo přdestřeno shora, žalobce následně podal žalované druhou žádost shodného obsahu ve smyslu InfZ. Žádost byla z DS žalobce odeslána a do DS žalované rovněž doručena dne 26. 10. 2021. Žalovaná reagovala i na tento podnět od žalobce tím, že mu zaslala dne 2. 11. 2021 doporučeným dopisem informaci o tom, že informace, které požaduje, mu již byly dne 29. 3. 2021 poskytnuty a nic se na nich nezměnilo. V tomto případě ovšem, ve světle shora konstatovaného, měla svoji odpověď zaslat do datové schránky žalobce. Týž závěr lze učinit i ohledně její reakce na přípis žalobce doručený žalované z jeho DS do její DS dne 13. 11. 2021. Z jeho obsahu je navíc zřejmé, že jej považoval za stížnost ve smyslu § 16a odst. 5 InfZ, tak s ní měla žalovaná nakládat (tedy předat ji k posouzení její důvodnosti nadřízeném orgánu), bez ohledu na to, že byla přesvědčena o tom, že žalobci jím požadované informace již na jaře roku 2021 poskytla a že tedy stížnost proti jejímu postupu není na místě.
59. Krajský soud proto zvažoval, zda tato uvedená pochybení měla sama o sobě přímý vliv na poskytnutí žalobcem požadovaných informací. A vyhodnotil, že nikoliv.
60. Podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
61. Podle ustanovení § 16a odst. 1 informačního zákona stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel,
- a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6,
 - b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
 - c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo
 - d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.
62. Žalobce se v nyní projednávaném případě brání žalobou proti nečinnosti žalované, která ovšem vůči němu ze shora uvedených důvodů nijak nečinnou nebyla a na základě jí tvrzených a prokázaných skutečností učinila potřebné kroky k tomu, aby mu požadované informace doručila (viz shora).
63. Ústavní východiska ochrany proti nečinnosti jsou obsažena v Listině. Podle čl. 36 odst. 1 se každý *"může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu"*. Nečinností správní orgán znemožňuje realizaci tohoto ústavního práva a udržuje adresáta práva ve stavu právní nejistoty. Tento komponent spravedlivého procesu je konkretizován v čl. 38 odst. 2 Listiny, dle kterého má každý právo, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů (nálezy III. ÚS 696/02 a II. ÚS 225/2001). Zákonná úprava ústavní východiska dále konkretizuje.

Základní zásadou veškeré činnosti správních orgánů je vyřizovat věci bez zbytečných průtahů (ustanovení § 6 odst. 1 a § 177 správního řádu). Další ustanovení procesních předpisů použitelných na správní řízení mohou stavět konkrétní lhůty, ve kterých jsou správní orgány povinny v řízeních ty které úkony učinit, a prostředky ochrany ve správním řízení, jsou-li tyto lhůty porušovány. Význam, který tzv. nečinnostní žaloba v ochraně práv jednotlivců zastává, je tak v tom, donutit veřejnou správu (v širším slova smyslu) konat tam, kde konat má.

64. V projednávaném případě se jednalo o povinnost žalované poskytnout žalobci informace, které požadoval, v zákonné lhůtě. Ke splnění této povinnosti učinila žalovaná svojí reakcí na žalobcovu žádost ze dne 26. 3. 2021 zákonné kroky. Následná shora popsána pochybení žalované při reakci na opakovanou žádost žalobce z 26. 10. 2021 a na jeho stížnost z 13. 11. 2021 neměla na zákonnost a fakt vlastního poskytnutí informací vliv a nijak neznemožnila žalobci, aby se konkrétní skutečnosti, které po ní požadoval, včas dozvěděl. O uložení zásilky ze dne 29. 3. 2021, která obsahovala odpovědi na jím požadované otázky, byl informován a bylo pouze na něm, zda si tuto zásilku vyzvedne či nikoliv. Pokud tak neučinil, sám svým postupem poskytnutí informací znemožnil. Tuto skutečnost nelze klást k tíži žalované.
65. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud nemohl jinak, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
66. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Náklady řízení

67. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byla úspěšná žalovaná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

68. Jak se podává ze soudního spisu, náklady žalované tvoří:

Odměna advokátky žalované, kterou soud přiznal za dva úkony po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), a to převzetí a příprava zastoupení dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a písemné podání (vyjádření k žalobě) ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (dohromady 6 200 Kč), a dále režijní paušál 300 Kč ke každému úkonu ve smyslu ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu (dohromady 600 Kč). Součástí odměny je též DPH ve výši 21 %, které je advokátka plátcem, jak vyplývá z veřejně dostupného rejstříku. Jde o částku 1 428 Kč. Celkem tedy výše důvodně

vynaložených nákladů na straně žalované činí 8 228 Kč. Proto krajský soud závázal žalobce povinností žalované tuto částku uhradit k rukám její zástupkyně, která je advokátkou (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. března 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu